

Vrchní soud v Olomouci

prostřednictvím

Krajského soudu v Ostravě

Havlíčkovo náměstí, č. 34
728 81 Ostrava 1

Ke sp. zn. 32 ICm 3249/2016 (C16)
KSOS 25 INS 10525/2016
Naše zn. OKD16/Glo
V Brně dne 11. 2. 2021

Žalobkyně: **Ing. Ivana Tesařová**, IČO: 479 82 594, sídlem nám. Ondry Foltýna 82/63, 733 01 Karviná – Staré Město

Právně zastoupen: **JUDr. Tomášem Chlebikem**, advokátem, číslo osvědčení ČAK 1302, se sídlem a adresou pro doručování Karola Šliwky 621/5, Karviná - Fryštát, PSČ 733 01

Žalovaný: **Ing. Lee Louda**, IČO: 693 26 681, se sídlem Vodičkova 41, PSČ 110 00 Praha 1 (dále také jen „insolvenční správce“) **insolvenční správce dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s.**, IČO: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06 (dále jen „Dlužník“)

Právně zastoupen: **JUDr. Dušanem Dvořákem**, advokátem, číslo osvědčení ČAK 9714, se sídlem a adresou pro doručování DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář, Hlinky 505/118, 603 00 Brno, datová schránka: mcbpt3u

**Vyjádření žalovaného k odvolání žalobkyně proti
usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 11.
2020, č.j. 32 ICm 3249/2016-144**

Podepsáno elektronicky
Zasláno datovou schránkou

I. Úvod

1. Právní zástupce žalovaného obdržel dne 2. 2. 2021 přípis Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 1. 2021, č. j.: 32 ICm 3249/2016-144, kterým byl vyzván, aby se do deseti dnů ode dne doručení vyjádřil k odvolání žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 11. 2020, č.j. 32 ICm 3249/2016-144 (dále jen „**Usnesení**“).
2. Právní zástupce žalovaného tímto výzvě vyhovuje a Vrchnímu soudu v Olomouci sděluje, že Usnesení považuje za věcně správné a odvolání žalobkyně je dle názoru žalovaného nedůvodné, jak je rozvedeno níže.

II. K odvolání žalobkyně

3. Žalobkyně se v nadepsaném řízení domáhá žalobou pro zmatečnost zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 5. 2017, č. j. 3249/2016-24 (a navazujících rozhodnutí). V tomto řízení soud rozhodoval o incidenčním sporu o pravosti a výši pohledávky, kterou žalobkyně přihlásila v rámci insolvenčního řízení Dlužníka (evidována pod číslem P-465, sp. zn. insolvenčního řízení KSOS 25 INS 10525/2016).
4. Vzhledem k tomu, že pohledávka žalobkyně byla při přezkumném jednání popřena co do pravosti a výše jak insolvenčním správcem, tak Dlužníkem, měla se žalobkyně (vzhledem k povolené reorganizaci) případně bránit podáním incidenční žaloby proti oběma těmto osobám. Žalobkyně však podala incidenční žalobu pouze proti Insolvenčnímu správci, nikoliv však včasné proti Dlužníkovi, a insolvenční soud tak žalobu zamítl.
5. Ve svém odvolání žalobkyně prakticky pouze polemizuje s právním posouzením soudu prvního stupně při řešení otázek, které žalobkyně vznesla již ve své žalobě. Žalobkyně opakovaně vznáší následující námitky:
 - (i) tvrdí, že písemné vyrozumění o popření pohledávky žalobkyně spolu s poučením o možnosti podat proti tomuto popření žalobu pro určení, bylo doručeno přímo žalobkyni (nikoliv jejímu právnímu zástupci), byť právní zástupce žalobce již měl ve věci přihlášení pohledávky žalobkyně jako věřitele zastupovat, tudíž vyrozumění údajně nebylo řádně žalobkyni doručeno; a
 - (ii) tvrdí, že pokud soud doručoval veškeré listiny, včetně rozhodnutí, na její jméno jako fyzické osoby bez uvedení identifikačního čísla, na adresu bydliště žalobkyně, nikoliv na adresu jejího sídla, kdy navíc doručoval přímo žalobkyni, nezákonně žalobkyni odňal právo na spravedlivý proces.
6. Podle žalovaného v odvolání není předložena žádná relevantní argument nebo jasný odvolací důvod, pro které by bylo možné považovat odvolání za důvodné. Žalovaný opakovaně zdůrazňoval, že taktéž **nejdou splněny zákonné podmínky pro důvodnost podané žaloby pro zmatečnost** a měla by tedy být zamítnuta. Vzhledem k tomuto považuje Usnesení a posouzení soudu prvního stupně za věcně správné a níže rozvádí své argumenty pro absenci důvodů zmatečnosti.

III. Posouzení žalovaného

Ad (i)

7. V otázce (ne)doručení právnímu zástupci žalobkyně je nutné podotknout, že je zde zcela zásadní **rozdíl v tom, kdy doručování uskutečňuje v rámci insolvenčního řízení soud a kdy zákon ukládá insolvenčnímu správci**, aby určitého věřitele vyrozuměl.

8. Zákon č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „IZ“), ve svém § 76 upravuje zvláštní pravidla doručování v případech, že má doručovat určité osobě insolvenční správce. Z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.5.2015, sp. zn. 29 NSČR 29/2013, plyne, že insolvenční správce při doručování jedná jako soukromá osoba a neuplatní se na něj pravidla stanovená pro soudní doručování: „*Takto pojatá (zvláštní) úprava doručování písemností insolvenčním správcem především **nenabízí prostor pro závěr, že by pro doručování písemností insolvenčním správcem platila stejná (procesní) pravidla jako pro doručování písemností soudem** (postavení soudního doručovatele má insolvenční správce jen tam, kde písemnost doručuje osobně). To ostatně odpovídá i zákonné úpravě postavení insolvenční správce. (...) Z podřízené role insolvenčního správce ve vztahu k insolvenčnímu soudu (...) logicky plyne, že **pro jeho činnost bez dalšího neplatí (ani nemohou platit) pravidla týkající se činnosti insolvenčního soudu samého.***“
9. Ze skutečnosti, že insolvenčnímu soudu byla doručena incidenční žaloba a plná moc, ještě **nevyplývá, že o zmocnění byl informován i insolvenční správce.** Je potřeba upozornit, že vyrozumění o popření pohledávky zasílá věřiteli insolvenční správce podle § 410 odst. 2 IZ, kdežto žalobu o určení pravosti výše nebo pořadí pohledávky podává věřitel (jeho právní zástupce) insolvenčnímu soudu. Navíc, jelikož se Insolvenční správce ani nijak nemohl seznámit s udělenou plnou mocí, nemohl ani tušit, **v jakém rozsahu byla plná moc právnímu zástupci žalobkyně udělena.** Z pouhého podání žaloby o určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky nemůže automaticky plynout, že právní zástupce by měl věřitele zastupovat i v jiných věcech.
10. Insolvenční správce tedy nemohl vědět, že je žalobkyně v době vyrozumívání o přezkumu zastoupena, respektive nemohl vědět, že zastoupení rozsahem dopadá i na případy doručování přezkumného listu. Zastoupení (minimálně v této věci) tedy **vůči němu ještě nenabylo účinků** a povinnost jednat se zástupcem namísto žalobkyně. To ostatně plyne i z obecného § 436 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník: „*Není-li zřejmé, že někdo jedná za jiného, platí, že jedná vlastním jménem.*“
11. Nadto by bylo zjevně nepřiměřené, aby insolvenční správce do dne zaslání vyrozumění musel kontrolovat, zda věřitel nepodal nějaký návrh nebo jiné podání k insolvenčnímu soudu v zastoupení, načež by měl zasílat veškeré listiny tomuto zástupci, event. spoléhat se na to, že v den, kdy zasílá vyrozumění „nepřistála“ u insolvenčního soudu plná moc k zastupování věřitele v nějaké věci.

Ad (ii)

12. Co se týče argumentu žalobkyně ohledně toho, že docházelo k zasílání listin jiné osobě, jelikož jí nebylo doručováno jako podnikatelce, ale jako běžné fyzické osobě, je tato obrana zcela scestná a účelová.
13. Fyzická osoba – podnikatel na základě živnostenského oprávnění nenabývá nové entity, ani zahájením podnikatelské činnosti nevzniká podnikateli jako fyzické osobě nové „alterego“ nabyté samostatnou právní osobností, které je od ní, jako nepodnikatele, odosobněno. K takové situaci dochází jenom v případě právnických osob, které právní osobnost mají.
14. V rámci dokazování před soudem prvního stupně bylo přitom bez pochybností prokázáno, že žalobkyni bylo vyrozumění o popření pohledávky přímo doručeno dne 5. 10. 2016 **do vlastních rukou**, stejně jako bylo prokázáno doručení všech dalších písemností.
15. Na předmětnou situaci se tak ani nemůže uplatnit rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2394/2012 ze dne 5. 6. 2013, na který žalobkyně odkazovala. Uvedený rozsudek se týkal případů, kdy soud doručoval na nesprávnou adresu a kvůli tomu nebylo účastníku řízení písemnost doručena. V projednávané věci však **prokazatelně písemnost doručena byla a žalobkyně se s ní objektivně měla možnost seznámit**, i kdyby tedy bylo přeci jen

doručováno na nesprávnou adresu, nemůže taková skutečnost představovat naplnění důvodnosti žaloby pro zmatečnost.

IV. Závěr

16. Z výše uvedeného plyne, že nemohl být naplněn žádný důvod zakládající důvodnost žaloby pro zmatečnost, jak jsou vymezeny v § 229 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OSŘ“). Zejména konkrétně nemohl být ani naplněn důvod v odst. 3 tohoto ustanovení (jak tvrdí žalobkyně), jelikož podmínkou pro jeho aplikaci je to, aby byla účastníkovi „v průběhu řízení **nesprávným postupem soudu odňata možnost jednat před soudem**.“ Jak uvádí v Usnesení i soud prvního stupně, k naplnění tohoto důvodu je třeba prokázání nesprávného postupu soudu. Už vzhledem k tomu, že žalobkyně ani netvrdí, ani neprokazuje jakoukoliv vadu, které by se dopustil sám soud, ale pouze opakovaně analyzuje postup insolvenčního správce, nemůže být žaloba důvodná.
17. Žaloba pro zmatečnost má jako mimořádný opravný prostředek chránit před zjevnými excesy: „*Zmatečností je třeba obecně rozumět situaci, kdy je řízení postiženo **tak zásadními formálními vadami**, že by nemělo vůbec probíhat.*“ (SVOBODA, Karel et al. Občanský soudní řád. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 838.)
18. Může se sice jednat i o případ, kdy je účastníkovi odňata možnost jednat před soudem (tedy např. kdy mu nějaká písemnost není doručena), to však není tento případ, jelikož žalobkyně byla prokazatelně o popření vyrozuměna a bylo jí doručeno řádným způsobem. Vadu nemůže představovat ani to, že nebylo doručováno právnímu zástupci žalobkyně, když insolvenční správce nemohl žádným způsobem vědět o zastoupení a jeho rozsahu, a proto vůči němu nenabývalo účinků. Současně se na něj podle výše citovaného judikatury ani neuplatní ustanovení OSŘ o soudním doručování.
19. Jak též uvádí soud prvního stupně v Usnesení, i kdyby přeci jen postup při vyrozumívání o popření byl nesprávný, **nemůže se jednat o způsobilou vadu, která by naplnila důvod žaloby pro zmatečnost**. Smyslem tohoto mimořádného opravného prostředku je náprava natolik závažných vad, které by mohly způsobit nesprávnost samotného meritorního rozhodnutí. Zároveň je však nutné chránit právní jistotu ostatních účastníků ve správnost pravomocných soudních rozhodnutí a jejich legitimní očekávání. Zjevně účelové námitky ohledně drobných formalistických vad pak musí právní jistotě ustoupit.

V. Návrh

20. S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalovaný navrhuje, aby Vrchní soud v Olomouci v plném rozsahu **potvrdil usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 11. 2020, č.j. 32 ICm 3249/2016-144**, jako věcně správné a přiznal žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení.

Podáno s účtou

Za Ing. Lee Loudu,
insolvenčního správce dlužníka OKD, a.s.

JUDr. Dušan Dvořák,
advokát v plné moci